

Тия думи бѣха на Христовата *свѣсть*. Тѣ го стрѣснаха и го направиха угриженъ. Три дни и три нощи той не можеже нито да яде, нито да спи спокоенъ сънь.

Една сутринъ Христо рѣши да тури край на своитѣ мѣжи. Прѣчисти се добрѣ и отиде у Дончови, за да му иска прошка. Дончовата майка го посрѣщна нажалена и го заведе при него. Нѣколко минути двамата неприятели се гледаха безъ да си продуматъ.

Най-послѣ Христо улови Донча за рѣжа и му каза :

— Нещастнико, азъ съмъ причината на твоитѣ мѣжи, моля ти се прости ме! Заклѣвамъ ти се, че за напрѣдъ ще те обичамъ като братъ.“

— Прощавамъ те, Христо, нека бѣде споредъ желанието ти, каза съ слабъ гласъ Дончо. И ти трѣбва да ме простишъ, защото и азъ ви правихъ голѣми пакости въ градината“.

Двамата неприятели си цѣлунаха рѣцѣ и забравиха старитѣ си дѣла. Като почнаха да ходятъ на училище, тѣ бѣха най-вѣрнитѣ другари въ цѣлото училище.

